

- vad gäller Dominiek Decoutere, Armin Hau et Francisco Javier Solana Ramos, upphäva punkterna 2 och 4 i domslutet i den meddelade domen och de dithörande skälen,
- avgöra tvisten och, bifalla sökandenas ursprungliga talan i målet T-47/05,
- ogiltigförklara besluten om sökandenas placering i lönegrad efter att de nya tjänsteföreskrifterna trätt i kraft,
- förplikta parlamentet att betala skadestånd, beräknade i överensstämmelse med rätt och billighet (*ex aequo et bono*) till 60 000 euro för varje sökande,
- under alla omständigheter förplikta motparten att ersätta rättegångskostnaderna i båda instanserna.

Grunder och huvudargument

Förstainstansrätten har i den överklagade domen prövat den talan som ingivits av de sex klagandena, vilka samtliga är tjänstemän inom Europaparlamentet som har godkänts vid interna uttagningsprov som genomförts under de tidigare tjänsteföreskrifterna men vilkas placering i lönegrad har ändrats efter att de nya tjänsteföreskrifterna trätt i kraft.

De tre första sökandena åberopar till stöd för sitt överklagande tre grunder.

Genom sin första grund gör de gällande att förstainstansrätten genom att konstatera att skäl saknades att döma gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning och den underlät att uppfylla sin motiveringsskyldighet. Klagandena hade nämligen alltså ett berättigat intresse av att få saken prövad vad gällde ogiltigförklaring av de omtvistade besluten om lönegradsplacering, även om dessa ersattes av senare individuella beslut av den 20 mars 2006, i den mån förstainstansrätten själv hade ansett att dessa nya beslut inte fullt ut avhjälpte klagandenas invändningar, eftersom de inte innebar att lönegradsplaceringen återställdes i en högre grad. Dessutom hade de omtvistade besluten sin grund i artiklarna 2 och 8 i bilaga XIII till de nya tjänsteföreskrifterna, vilkas legalitet enligt klagandena kan ifrågasättas.

Genom sin andra grund påstår samma klaganden att förstainstansrätten underlät att uppfylla sin motiveringsskyldighet när den ogillade deras skadeståndsyrkande, då lönegradsplaceringen enligt de nya tjänsteföreskrifterna placerade dem på samma nivå som dem av deras kolleger som inte hade godkänts vid uttagningsprovet för övergång till annan tjänstekategori och således åsamkade dem allvarlig skada.

De tre sista klagandena åberopar en enda grund till stöd för sin talan, genom vilken de gör gällande att artiklarna 2 och 8 i bilaga XIII till de nya tjänsteföreskrifterna är rättsstridiga.

Klagandena påstår i detta avseende, i första hand, att förstainstansrättens bortsåg från förvärvade rättigheter och åsidosatte principerna om rättssäkerhet och om skyddet för berättigade förväntningar, i den mån den fann att placeringen i en högre lönegrad till följd av att klagandena hade godkänts vid uttagningsprov som hade genomförts under de tidigare tjänsteföreskrifterna inte utgjorde en förvärvad rättighet och följaktligen inte kunde ge upphov till någon berättigad förväntan.

Klagandena gör till stöd för samma grund i andra hand gällande att förstainstansrätten åsidosatte principen om likabehandling, i den mån de efter den omplacering i lönegrader som genomfördes i enlighet med de nya tjänsteföreskrifterna behandlades likadant som dem av deras kolleger som inte hade godkänts vid samma uttagningsprov. Dessutom behandlade förstainstansrätten lika situationer olika i den mån den fann att de som hade godkänts vid ett och samma uttagningsprov inte tillhörde en och samma kategori, då bestämmelserna om lönegradsplacering enligt den skilde sig i förhållande till vid vilken tidpunkt lönegradsplaceringen äger rum. Tillämpningen av olika bestämmelser på dem som godkänts vid ett och samma uttagningsprov, nämligen artikel 2.1 och artikel 5.4 i bilaga XIII till de nya tjänsteföreskrifterna strider således mot principen om likabehandling.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Finanzgericht Düsseldorf (Tyskland) den 24 november 2008 – Vera Mattner mot Finanzamt Velbert

(Mål C-510/08)

(2009/C 44/47)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Finanzgericht Düsseldorf

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Vera Mattner

Motpart: Finanzamt Velbert

Tolkningsfråga

Ska artiklarna 39 EG och 43 EG samt artikel 56 EG jämförd med artikel 58 EG tolkas så, att de utgör hinder för nationell lagstiftning i en medlemsstat om uttagande av gåvoskatt som vid förvärv av en fastighet som är belägen i Tyskland av personer som inte har hemvist i Tyskland endast föreskriver ett fribelopp om 1100, medan ett fribelopp om 205 000 euro skulle beviljas vid överlåtelse av samma fastighet om gåvogivaren eller förvärvaren vid den tidpunkt då gåvan överlämnades hade sin hemvist i den berörda medlemstaten?